

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 160/2016
13.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача Д.М. из Н., чији је пуномоћник С.А. адвокат из Н., поводом захтева за заштиту права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Р4 и 187/15 од 29.12.2015. године, у седници одржаној 13.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Вишег суда у Нишу Р4 и 187/15 од 29.12.2015. године и предмет се враћа том суду на поновни поступак.

Образложење

Решењем Вишег суда у Нишу Р4 и 187/15 од 29.12.2015. године одбијен је захтев предлагача да се утврди да му је повређено право на суђење у разумном року у поступку пред Основним судом у Нишу, у предметима И 3203/11 и И 2949/02, предлагачу одреди примерена примерена накнада од по 1000 еура у динарској противвредности, и наложи суду да у најкраћем року спроведе поступак извршења.

Против овог решења, предлагач је благовремено преко пуномоћника изјавио жалбу, из свих законских разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у смислу члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, и утврдио да је жалба предлагача основана.

Према разлозима побијаног решења предлагач је поднео захтев за заштиту права на суђење у разумном року, у поступку пред Основним судом у Нишу, у предметима И 3203/11 и И 2949/02, са предлогом да се утврди повреда права на суђење у разумном року у наведеним поступцима, наложи убрзање поступка, а предлагачу одреди накнада на име наведене повреде у висини од 1.000 евра у динарској противвредности.

По оцени првостепеног суда, предлагач је као извршни поверилац поднео предлог за извршење 09.05.2000. године, у предмету И 2949/11 (198/00),

који је дозвољен решењем од 09.05.2000. године, а предлагачу је истог дана исплаћен износ од 5.320,00 динара са обрачунатим доприносима за социјално осигурање. Предлогом од 10.02.2011. године предлагач је променио средство извршења пленидбом новчаних средстава са рачуна банке у делу који се односи на зараду, али је дописом И 2949/11 од 19.10.2011. године пуномоћник обавештен да је зарада у износу од 5.329,00 динара исплаћена повериоцу, те да не може тражити промену средства извршења. Пуномоћник је допис примио 25.10.2011. године, а предмет је архивиран 26.11.2011. године.

Предлагач је Општинском суду у Нишу поднео предлог за извршење 13.06.2000. године у извршном предмету И 3203/11 (1926/00), који је одобрен решењем суда од 15.06.2000. године. Решењем од 03.08.2000. године извршном повериоцу је из депозитног рачуна Општинског суда у Нишу исплаћен износ од 1.410,00 динара на име зараде за период од 01.09.1999. до 31.12.1999. године. Поднеском од 03.11.2002. године поверилац је предложио наставак извршења ради наплате камате у том предмету, пописом, пленидбом и продајом преосталих камиона извршног дужника, који је наредбом извршног судије од 28.03.2003. године дозвољен. Записником од 17.11.2004. године констатовано је да нема покретних ствари које се могу продати да би се намирила потраживања извршног повериоца. Повериоцу је 10.11.2005. године достављена обавест о немаштини, коју је примио 12.12.2005. године. Дана 10.02.2011. године пуномоћник извршног повериоца поднео је предлог за промену средства извршења, пленидбом новчаних средстава са рачуна код В.б.. Решењем И 3203/11 од 23.08.2011. године промењено је средство извршења и достављено НБС, која је 18.10.2011. године обавестила суд да извршење није спроведено. Закључком од 07.06.2013. године извршни поверилац је обавештен да због блокаде рачуна извршног дужника извршење није спроведено, уз налог да у року од 5 радних дана предложи даље поступање. Пуномоћник извршног повериоца је остао при истом начину извршења – блокадом рачуна. Суд је наредбом од 11.02.2014. године предмет архивирао.

По оцени Врховног касаионог суда, у побијаном решењу погрешно су примењене одредбе члана 8а. – 8в. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/2008 ... 101/2013), када је одбијен захтев предлагача за утврђење да им је у предметном извршном поступку повређено право на суђење у разумном року.

Наиме, утврђено је да до подношења захтева за заштиту права на суђење у разумном року поступак траје преко 15 година, и да још увек није окончан. С обзиром на наведено и да је извршни поступак хитан, у смислу члана 6. Закона о извршењу и обезбеђењу, не може се прихватити закључак из побијаног решења да је искључиви допринос на страни извршног повериоца. Стога је побијано решење укинато.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир све околности конкретног случаја, и оценити колики је допринос предлагача у дужини трајања извршног поступка, а колики је допринос извршног суда, након чега ће одлучити о захтеву предлагача за утврђење повреде права на суђење у разумном року, као и о захтеву за убрзање поступка и досуђивање примерене новчане накнаде.

Из наведених разлога, Врховни касаиони суд је одлучио као у изреци на основу члана 401. тачка 3. ЗПП.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић,с.р.**